

עקב

רבינו תם	צאת השבת	הדלקת נרות
20:48	19:57	19:07
20:45	19:55	19:05
20:48	19:58	19:08
20:46	19:56	19:06

*לנוהגים 40 דקות: 18:47

חזונים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מתוך שיטתו הפסבועיים של הרב"ג עזר ארז שליט"א

גמגומים וצירופים

יש ספר מאוד ידוע שנקרא 'פסקי תשובות' בין זמננו שמביא את זה בהלכות ראש השנה כותב שרוב הפוסקים מתירים את זה - אבל בכל אופן לאלה שאוסרים, יש עצה פשוטה שמתייחסת לדבריהם וזה דבר טוב, להגיד פעם אחת כשמגיעים לציון: הרני מוסר מודעה שאני יודע שיש רק אחד יחיד ומיוחד שהוא נותן ומשפיע את הכל וזה הקב"ה ואין עוד מלבדו, אני פונה לצדיק מכיוון שהצדיק הוא הסגור והוא המליץ והוא יודע איך לעשות צירופים מהגמגומים שלי. אני מגמגם בתפילה ואני לא יודע בכלל לבקש, הצדיק אמר שהוא יודע לעשות צירופים לכן אני פונה אליו כי הוא יודע להעלות את התפילות שלנו.

הרי אסור לדחש אל המתים

כשאדם מוסר את המודעה הזאת אז לכל השיטות ולכל הדעות אין שום בעיה לפנות אל הצדיק, כשאנחנו פונים לצדיק ואומרים לו תעזור לי כוונתנו היא שהצדיק מעלה את התפילה שלנו, הוא יודע את השערים של התפילה והוא יודע איך לפעול למעלה אז אנחנו מוסרים לו את הדבר הזה. יש שאומרים שזה נקרא ודורש אל המתים, והרי כתוב שאסור לדורש אל המתים - צריך לדעת שזה למעשה כתוב בזוהר הקדוש בפרשת אחרי מות והבית יוסף מביא את זה ולמעשה זה גם נפסק בשולחן ערוך יורה דעה סימן קע"ט שם מרן כותב שדורש אל המתים זה אדם שמרעב את עצמו, לן בבית הקברות ותכליתו זה להמשיך על עצמו רוח טומאה - זה נקרא דורש אל המתים, אבל אומר הזוהר הקדוש שברגע שאנחנו באים בתשובה ותפילה לקברות צדיקים אז בוודאי שאין לזה שום קשר להלכה של דורש אל המתים. לפני 12 שנה בערך הגיע אברך ת"ח לאומן, הוא לא היה ברסלבר והוא שמע את החסידים שמדברים על מסורת שבה רבינו נמצא בקיבוץ בראש השנה והוא נמצא איתנו ומתפלל איתנו.

להשאיר את השולחן את הכיסא והמיטה

הוא שמע את זה אז הוא ניסה לעקוץ אותי בדרך אירוניה ואמר לי: ומה יהיה אם רבינו ירצה לתקוע בשופר? איך נצא ידי חובה? אמרתי לו: מה הבעיה? רבינו יתקע בשופר ונצא ידי חובה. אז הוא אמר לי: ובמתים חופשי, אדם שנפטר הוא פטור מהמצוות לכן הוא לא יכול להוציא את האחר ידי חובת המצווה. אמרתי לו: אל תדאג, אם רבינו יתקע בשופר כולנו נצא ידי חובה - הגמרא במסכת כתובות דף ק"ג מספרת על פטירתו של רבי יהודה הנשיא. לפני פטירתו הוא בין היתר ציווה להשאיר את השולחן שלו, את הכיסא ואת המיטה שלו. מספרת הגמרא שהרבה שנים אחרי פטירתו הוא היה בא כל ליל שבת הביתה למשפחה שלו, ממש כמו שהיה בחייו

מכיוון שאנחנו נמצאים לפני ראש השנה, נראה כמה נקודות שקשורות לעניין של ראש השנה, נקודה ראשונה זה שאלה שמתעוררת כל שנה וזה למעשה שאלה הלכתית: האם מותר לדבר עם הצדיק בציון שלו? האם מותר לפנות לצדיק ולבקש ממנו בקשות? למעשה זה עניין הלכתי - מובא בפוסקים ובמקובלים שערב ראש השנה זה היום המסוגל ביותר להשתטחות על קברי צדיקים. בשולחן ערוך בהלכות ראש השנה הרמ"א כותב על גודל המעלה של להשתטח על קברי צדיקים..

רב מני פנה לאביו שנפטר...

ועוד הרמ"א כותב: אך אל ישים מגמתו נגד המתים אלא יבקש מהשם יתברך שיתן עליו רחמים בזכות הצדיקים שוכני עפר - המשנה ברורה מביא את דברי הרמ"א ולמעשה המקור של הרמ"א זה המהרי"ל שהוא למעשה נקרא אבי הפסיקה האשכנזית - לפי דבריהם אסור לדבר עם הצדיק בציון שלו אבל מותר לבקש בזכות הצדיק אבל לא לפנות אליו ישירות - זה המקור של האיסור, המהרי"ל, המגן אברהם, הרמ"א והמשנה ברורה אבל למעשה צריך לדעת שהדבר הזה שנוי במחלוקת גדולה מאוד ורוב-רוב הפוסקים חולקים על הפסק הזה, לא מצאנו פוסק ספרדי שאומר שאסור לפנות אל המתים אבל לא רק הפוסקים הספרדים אלא גם רוב הפוסקים האשכנזים מתירים את זה, בין היתר זה הפרי מגדים שהוא אחד הפוסקים האשכנזים הגדולים שבד"כ הולכים בדרך הרמ"א והמגן אברהם, הוא בעצמו כותב שבאמת לא כך ההלכה מכיוון שיש כמה וכמה ראיות הן מהזוהר הקדוש הן מהש"ס והן ממדרשי חז"ל ולומדים מכך שכן פנו אל הצדיקים הנפטרים כגון כלב בן יפונה שהיה מהמרגלים והשתטח על קברי האבות, הוא פנה אל אברהם אבינו ואמר לו: כשם שמשא התפלל על תלמידו ככה אני מבקש ממך שתתפלל עליי, ובאמת בזכות זה הוא גם ניצל בעצמו המרגלים, ויש גמרא שמספרת על רב מני שפנה לאביו שנפטר

באמת אין בעיה לפנות אל הצדיק בציון

היה לרב מני בעיה שציערו אותו והוא פנה לאבא שלו שכבר נפטר ובאמת הוא נענה ועזר לו - לכן רוב הפוסקים כותבים שבאמת אין בעיה לפנות אל הצדיקים בציון שלהם ולבקש מהם בקשה, אם כך הרי גם המהרי"ל, המגן אברהם והרמ"א בוודאי ידעו את כל המקורות האלה מהש"ס ומהזוהר הקדוש אז למה למעשה הם אוסרים את זה אם זה כתוב במפורש? למעשה הם אוסרים כדי שאדם לא יבוא לידי בלבול ויתבלבל מי בעצם נותן לי: הצדיק? הקב"ה? אז זה מצד זה שלא יהיה בלבול בדבר, לכן הרבה פעמים כשאנחנו מגיעים לרשב"י, לרבינו, ליוסף הצדיק וכן הלאה, כשאדם מגיע והוא רוצה לפנות לצדיק, למעשה מצד ההלכה מותר לפנות אל הצדיק

העלון מוקדש להצלחת כוחות הביטחון והחיילים היקרים שלנו.

ולרפואת הגוף והנפש של כל הפצועים ולחזרה

של כל החטופים, השבויים והנעדרים במהרה בבריאות הגוף והנפש.

ולהבדיל לעילוי נשמת כל הנופלים במלחמת חרבות ברזל - השם יקום דמם!

בעזרת השם, רק ביחד ננצח!!!

לרבי עקיבא איגר יש פה קושייה הלכתית לא אשרי העם שומעי או תוקעי-תרועה

כשהדבר נודע ע"י השכנה, רבי יהודה הנשיא הפסיק להגיע כדי לא להוציא לעז על הצדיקים הראשונים - רואים את הענווה של רבי שאפילו בעולם העליון רבי אמר: מכיוון שעכשיו נודע שאני בא, יגידו שאני יותר צדיק משאר הצדיקים שלא באים, בגלל זה הוא הפסיק לבוא - אפילו למעלה רבי מגלה את מידת הענווה שלו, הצדיק עולה למעלה עם כל המידות הטובות שלו. אחד מגדולי הפוסקים האחרונים, רבי עקיבא איגר מקשה על הסיפור הזה, זה שרבי יהודה בא לעשות קידוש כל ערב שבת זה לא קשה לרבי עקיבא איגר, אם צדיק רוצה הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה, הוא רוצה לבוא הביתה משיבה של מעלה? בסדר. לרבי עקיבא איגר יש קושייה הלכתית: הרי אם רבי בא הביתה לאשתו ולילדים אז מן הסתם שהוא יעשה קידוש, הרי זה לא מכובד שהבן יעשה קידוש, אז שואל רבי עקיבא איגר: איך הוא הוציא ידי חובה את בני-ביתו והרי כתוב 'ובמתים חופשי' ? רבי עקיבא איגר שואל את זה בגיליון הש"ס..

רבינו יטל להיות שליח ציבור ובעל תוקע

אומר רבי עקיבא איגר בשם הספר חסידים חידוש נורא מאוד בהלכה: מה שכתוב שצדיקים במיתתם קרויים חיים, גם לעניין זה שאם הם באים מעולם עליון אלינו, הם חייבים במצוות והם מוציאים אותנו ידי חובה - באמת לאמיתתה בדקנו את זה וכמעט כל האחרונים ללא יוצא מן הכלל מסכימים עם רבי עקיבא איגר, ככה שאם בא צדיק

לעולמינו מאיזה סיבה, הם מקיים מצוות והוא יכול להוציא אותנו ידי חובה, רבינו יכול להיות שליח ציבור ורבינו יכול להיות בעל-תוקע, אין שום בעיה בבחינה הזאת. ובאמת הדבר הזה זה חידוש גדול בדבר הזה שצדיקים במיתתם קרויים חיים זה גם לעניין ההלכתי ולא רק לעניין של השקפה ומדרגה רוחנית שהם פועלים בעולם העליון עבורנו

מותר לדבר עם הצדיק בציון

הרבה פעמים שואלים האם מותר לדבר עם הצדיק עם הצדיק על הציון? אז כמו שאמרנו רוב-רוב הפוסקים סוברים שמותר לדבר עם הצדיק בציון ואין בזה שום איסור הלכתי והעניין של דורש אל המתים זה בכלל לא שייך, זה רק כאשר אדם מכוון להמשיך על עצמו רוח טובה, זה לא קשור לעניין של ההליכה שלנו לקברות צדיקים - אנחנו אומרים את ההלכה הזאת כי כל שנה בנסיעה לאומן הרבה מתעוררים לשאלה הזאת, אז טוב לדעת את זה ולהגיד את זה גם לאחרים. בעזרת השם נראה עוד נקודה בעניין של ראש השנה בדרך הליטאית - הרב דסלר בספר 'מכתב מאליו' מביא גמרא ידועה שמופיעה במסכת ראש השנה גם בבבלי וגם בירושלמי, שם הגמרא אומרת שהשטן שומע את תקיעות השופר והוא נבהל, הוא מפחד. שואלים שאלה:

ממה הוא נבהל? מרעשים? הרי את כל הפיצוצים בעולם הוא עושה, זה מה הוא נבהל? להעלות את הס"מ למדרגת מלאך קדוש

במסכת ראש השנה בבבלי לא כתוב מה הסיבה שהשטן נבהל מהתקיעות אבל בירושלמי כתוב שכשהוא שומע תקיעה אחת של שופר הוא נבהל ולא נבהל, הוא אומר: שמה תקיעת השופר באה להודיע על תחיית המתים? בפעם הראשונה הוא לא בטוח אבל בפעם השנייה הוא כבר חושב שזה השופר של הגאולה. הוא מפחד מהגאולה כי הוא יודע שבגאולה מעבירים אותו מן העולם, זה גם שאלה: ממה הוא מפחד? הרי באמת עתיד הקב"ה לשחוט את הס"מ. לכאורה זה קושייה גדולה: על מה ולמה ישחוט אותו? על זה שהוא עשה מסירות נפש לעשות את התפקיד שלו? אומר רבינו האר"י הקדוש שכששוחטים בהמה יש כוונות עפ"י הסוד להעלות את הניצוץ הקדוש, אומר רבינו האר"י הקדוש שהשחיטה של הס"מ זה להעלות אותו למדרגה של מלאך קדוש, זה הכוונה של השחיטה. על כל פנים אומר הירושלמי שהוא נבהל מתקיעת השופר כי הוא חושב שהגיעה הגאולה, זה לא כתוב בגמרא בבבלי

תוקע בשופר כל הבתי-דין למעלה יושבים לדון. למעלה יש הרבה בתי-דין, שמעתי מכמה צדיקים וזה גם כתוב בספרים שיש כמה בתי-דין מכיוון שכל אדם נשפט לפי עניינו, אחד שהוא כל השנה עושה את כל העבירות שבעולם לא ישפטו אותו בבית-דין עם אחד מצדיקי הדור, אנחנו יכולים להבין שזה משפט אחר לגמרי והסתכלות אחרת לגמרי לכן בשמיים יש הרבה בתי-דין ואחד מהבתי-דין שיש בשמיים זה הבית-דין של רבינו, שמעתי את זה מכמה מזקני ברסלב שלרבינו יש את הבית-דין שלו למעלה ועל זה רבינו אמר: אני מעביר אתכם בדין, הכוונה אני פועל בשבילכם את כל הפעולות שאתם תצטרכו כדי להגיע לתיקון שלכם..

מקבלים את הדין באהבה..

אומר רבי יונתן איבשיץ שכתוב שהבתי-דין למעלה לא מתחילים לדון עד שאנחנו לא תוקעים בשופר. ברגע שעמ"י תוקעים בשופר כל הבתי-דין מתחילים לדון, ז"א שתקיעת השופר זה למעשה הכרזה שלנו שהבתי-דין יתחילו לדון. אומר רבי יונתן איבשיץ שכשאנחנו תוקעים בשופר אנחנו צריכים לכוון שעכשיו הבתי-דין יושבים לדון ואנחנו מקבלים את דינו של הקב"ה באהבה ובשמחה כי כל מה שהשם עושה איתנו הכל לטובה וגם אם הוא ידון אותנו,

חלילה לכל מיני קשיים והתמודדויות גם זה לטובה ואנחנו מקבלים את כל מלכותו, הנהגתו ודינו של הקב"ה באהבה ובשמחה, זה מה שר' יונתן איבשיץ אומר שצריך לכוון

אין דבר שממתיק את הדין מכלל עמ"י

מוסיף ואומר רבי יונתן איבשיץ שזה מה שמבלבל את הס"מ - הבלבול של השטן זה שאנחנו מקבלים את הדין באהבה כי ברגע שעמ"י מקבל את ההנהגה ואת הדין של הקב"ה באהבה, מיד הקב"ה קם מכיסא דין ויושב על כיסא רחמים - אין דבר שממתיק את הדין מעמ"י בכלל ומעל כל אחד מאתנו בפרטיות ברגע שאדם מקבל את ההנהגה של הקב"ה באהבה ובשמחה - זה מה שרבינו אומר בסיפורי מעשיות במעשה מבעל תפילה: לא רצה הגיבור אלא הכנעה, מה הכוונה? אנחנו רואים שהעולם מונגה בגבורות בפרט ראש השנה, הכוונה שככה הקב"ה רצה וברא את העולם שאנחנו נעבור פה ניסיונות, קשיים והתמודדויות, אדם עובר צמצומים, הסתרת פנים וכן הלאה, בעולם הזה עובר עלינו הרבה קשיים ובאמת השורש של כל זה הוא שבאמת ככה הקב"ה רוצה שנעבור את הקשיים האלה.

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג צופר ארז שליט"א

02-650-29-29

OFEREREZ.CO.IL

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

מוקדש לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב רואי ששון הי"ד בן אסנת וזדז הי"ו ולע"נ החייל היקר והאהוב סמל אפיק טרי הי"ד בן אבשלום ואושרית הי"ו

2 אור הדעת | עקב

רוצה לעבוד אותך מתוך שמחה והרחבה

אומר ר' יונתן איבשיץ בשם המדרש שהיסוד הראשון בהסתכלות בהנהגה של הקב"ה זה להסכים עם הקב"ה איך שהוא מנהיג אותנו - זה למעשה שורש תיקון האמונה, שאדם אומר להקב"ה: אני רוצה שיהיה סיעתא דשמיא ואני רוצה שיהיה רחמים, אני רוצה לעבוד אותך מתוך שמחה, מתוך הרחבה, אני רוצה ללמוד הרבה תורה, אני רוצה להיות צדיק ואני רוצה להיות קדוש, אבל איך שאתה תנהיג אותי אני מקבל באהבה ובשמחה גם אם זה לא יהיה לפי הרצונות שלי - אומר רבי יונתן איבשיץ שזה היסוד של אשרי העם יודעי תרועה, אנחנו מזמינים את הבתי-דין לדון אותנו ואנחנו מקבלים באהבה ובשמחה את מה שהקב"ה יעשה איתנו, ואין לך המתקת הדין יותר גדולה מזה. למעשה רבינו במעשה מבעל תפילה אומר לא רצה הגיבור אלא הכנעה - הגיבור זה הגבורות, זה הנהגת הגבורות שהקב"ה מנהיג אותנו ורבינו מגלה לנו בסיפור הזה שעיקר תכלית ההנהגה של הגבורות זה שנסכים עם ההנהגה של הקב"ה. רבינו אומר שם שיש שתי דרכים בכלליות להמתיק גבורות: 1- להתפלל שיתמתקו הגבורות. 2- להסכים עם ההנהגה של הקב"ה. אומר רבינו שלהסכים עם ההנהגה של הקב"ה זה יותר גבוה ממה שאדם מתפלל

הוא הקיז דם, בלע טן של טום והתעלף

כשאדם מתפלל זה פועל אבל להסכים עם מה שהקב"ה עושה עם האדם זה יותר גבוה מהתפילה, ככה מובא בסיפור מעשה מבעל תפילה. יש מעשה בגמרא במסכת תענית, למעשה המעשה הוא ידוע אבל לא כל הפרטים שלו ידועים, הגמרא מספרת על אחד מגדולי ישראל רבי אלעזר בן פדת שהיה המרא דאתרא של א"י אחרי רבי יוחנן. רבי אלעזר בן פדת היה בעניות עצומה, הוא היה עני גדול מאוד ויום אחד הוא הקיז דם ולא היה לו חתיכת פרי להשיב את נפשו אחרי ההקזת דם והוא התעלף. היה לו שן אחת של שום, הוא בלע אותה והתעלף מרוב חולשה

בשביל מה להחריב את העולם

- הגמרא מספרת שכשהחכמים שמעו את זה הם באו לבקר אותו, הוא היה מעולף והם ראו אותו בוכה, צוחק וניצוץ של אש יוצא לו מהמצח. כשהוא התעורר שאלו אותו החכמים: למה בכית, צחקת ומה זה הניצוץ שיצא לך מהמצח? אמר להם רבי אלעזר בן פדת: כשהתעלפתי בא הקב"ה לבקר אותי, רואים מפה שהקב"ה מקיים מצוות כפשוטו, מניח תפילין, מבקר חולים. עכשיו רבי אלעזר חולה? הקב"ה בא לבקר אותו כפשוטו. אמר להם רבי אלעזר: הקב"ה אמר לי: אלעזר בני, אם אתה רוצה אני אחריב את העולם ואברא אותו מחדש, אולי יהיה לך מזונות. רבי אלעזר אמר: מה צריך להחריב עכשיו את כל העולם בשביל תפוח-עץ?

אם כבר עברתי חצי אז בוא נגמור ככה

מה ביקשתי? ארמונות של פאר? רציתי תפוח-עץ ובננה - כתוב בספרים הקדושים שזה סוד מאוד גדול מה שהקב"ה אמר לו - רבי אלעזר שמע את זה ושאל את הקב"ה: עברתי כבר את מחצית מחיי? הקב"ה אמר לו: כן. אמר רבי אלעזר לחכמים: כששמעתי שכבר עברתי חצי מהחיים שלי בכיתי. רבי אלעזר אמר להקב"ה: אם כבר עברתי חצי מהחיים אז בוא נגמור עם זה ככה, אל תחריב את העולם. אמר לו הקב"ה: בגלל שהסכמת איתי עם ההנהגה הזאת, עכשיו אני מגלה לך סוד, על זה שהסכמת אני מכין לך בגן-עדן י"ג נהרות של אפרסמון שכל אחד מהם יותר גדול מפרת וחדקל. אמר רבי אלעזר לחכמים: על זה חייכתי ושמחתי - אם מדייקים בגמרא אז הקב"ה לא אמר לו יש לך י"ג נהרות של אפרסמון על זה שלמדת תורה או על זה שקיימת מצוות - על זה שהסכמת איתי שאתה סובל כזאת עניות ואתה לא מתמרמר על הדבר הזה, על זה אתה מקבל י"ג נהרות של אפרסמון - מדוע? כי זה יסוד כל האמונה: להסכים עם ההנהגה של הקב"ה, מפה אנו לומדים דבר מאוד עמוק:

אתה גם יכול לתת לי וגם לתת לכל אחד

הרי הקב"ה ברא את העולם במידת הדין כמו שכתוב במדרש ואנחנו יודעים שזה לטובתנו הנצחית, הקב"ה עשה את כל זה בשבילנו, בוודאי שהוא לא צריך את זה, אבל במקום גדולתו שם אתה מוצא את ענוותנותו של הקב"ה. ברגע שאדם מסכים עם ההנהגה של הקב"ה פה בעולם הזה, אין מעלה יותר גדולה מזה בכל יסוד האמונה, כל יסוד האמונה עומד על הנקודה הזאת שאדם אומר להקב"ה: קשה לי, אני צריך פה להתמודד עם דברים, אני עובר צמצומים והשם ירחם על מה שעובר עליי אבל אתה יודע מה, אם זה מה שאתה עושה אני יודע שהכל לטובתי ואני מסכים איתך - על זה אומר הקב"ה לרבי אלעזר בן פדת: על זה קיבלת י"ג נהרות של אפרסמון. אמר רבי אלעזר להקב"ה: זה כל מה שיש לך לתת לי? פה רואים איזה קירבה יש לצדיקים עם הקב"ה. אמר לו הקב"ה: אם אני אתן לך יותר מה אני אתן לחברים שלך? אמר לו רבי אלעזר: וכי מאדם שאין לו ביקשתי? מה הבעיה? אתה יכול לתת לי ואתה יכול לתת לכל אחד. על זה הקב"ה היכה לו במצח באצבע, כתוב בראשונים שהקב"ה עשה את זה מחיבה ולא מהקפדה ומזה יצא לו ניצוץ אש במצח.

מקבלים באהבה כי אתה עושה לטובתנו

רואים שהצדיקים שמוסרים את הנפש לעשות את רצונו של הקב"ה פה בעולם הזה, איזה קירבה הם זוכים לקבל מהקב"ה שהם כביכול יכולים לבוא אליו בטענות, זה כל מה שיש לך לתת לי? מהיסוד הזה רואים שברגע שאדם מקבל את ההנהגה של הקב"ה, בפרט כשאדם עובר איזה צמצום או איזה ניסיון או קושי, אין מעלה יותר גדולה מהנקודה הזאת שאדם מסכים עם הקב"ה - זה מה שאומר פה הרב דסלר בשם הרב איבשיץ שזה היסוד של 'אשרי העם יודעי תרועה' וצריך לכוון את הדבר הזה בתקיעת השופר: הקב"ה, אנחנו רוצים לעבוד אותך כל השנה, אנחנו רוצים להיות ברחמים, בהרחבה ובחסדים ומה שתגזור עלינו אנו מקבלים באהבה כי אנו יודעים שאתה עושה רק לטובתנו

מדוע תיקנו לנו יומיים לר"ה?

אומר המדרש אשרי העם יודעי תרועה, מכירים לרצות את בוראם בתרועה והוא עומד מכיסא דין לכיסא רחמים והופך להם את מידת הדין למידת רחמים - זה לשון מדרש רבה. כל מה שאמרנו זה רבי יונתן איבשיץ מסביר את המדרש הזה לפי מה שאמרנו, שמסכימים לקבל את ההנהגה. יש עוד נקודה שהיא אחת הנקודות המרכזיות שלמעשה הרבה מדברים על הנקודה הזאת וזה השאלה הידועה: מדוע תיקנו לנו שני ימים לראש השנה? הרי אנחנו יודעים שזה לא כמו יו"ט שני של גלויות והראייה לדבר שגם בא"י עושים יו"ט שני של ראש השנה. בגמרא במסכת ראש השנה כתוב טעם

קלקול אחד במשך 420 שנה של ביהמ"ק

-בתקופת בית המקדש היו מקדשים את החודש עפ"י עדים, והלוויים פעם אחת קלקלו בשיר וכדי לתקן את זה תיקנו לדורות יומיים ראש השנה - צריך לדעת שאמנם זה הפירוש שהגמרא מביאה אבל הרבה פעמים הפשט לא עונה בשלמות על כל הקושיות. התוספות במסכת ראש השנה אומרים שכל הקלקול היה פעם אחת במשך 420 שנה של תקופת בית המקדש השני - על פעם אחת שהלוויים קלקלו בשיר, הכוונה אמרו שיר של יום-חול במקום שיר של ראש השנה, על זה תיקנו לכל הדורות לכל עמי" עד ביאת משיח צדקנו יומיים ראש השנה? אפילו שעכשיו אין לנו אפשרות לקלקל בשיר כי עכשיו לא מקדשים את החודש עפ"י עדים, יש לנו לוח מדויק ועכשיו אי אפשר לטעות בדבר הזה - אז עפ"י הפשט נשאר קושייה, בגלל טעות שקרתה פעם אחת תיקנו לכל הדורות עוד יומיים של ראש השנה? ככה דרכה של תורה, להגיד תירוצים עפ"י הפשט ולהסביר את זה יותר לעומק, אנחנו רואים את הדבר הזה הרבה פעמים, לכן הזוהר הקדוש בפרשת פנחס שואל את השאלה הזאת..

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שלומית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב. אוריאל ושרה עומר, דביר-אהרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סיגלית, סיגלית בת רבקה, אורטל בת שלומית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדנה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת מימיה, שמואל-אליעזר בן עדי, שלומית בת נדרה ויוסף, אלעד בן נילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: שלומית בת גמאר, יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זהבית בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מוזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשריא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתיניאן בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שלומית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארזוב בן ימנה, עדנה בת שרה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מוזל, שירת-מרים בת שני ורן, שמואל בן יחיאל ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מזל בת אסתר, יחיאל סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורדיה, יעקב בן פריחה, ניסים בן חפסיבה, משה דמתי בן שמחה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה וירה, ששונה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בן חוה, שושנה בת לאה, מרים בת ציפורה, אברהם בן שמחה, ישראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, חננאל חן בן אוריאל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד וחממה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת היר"ר שלמה, שיון בת מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזרא בן חלוה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סהר הי"ד בן לירן והילה, נאג"י בן ירדנה ורעייתו גל גאולה בת אסתר הי"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברסה, תקווה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושוע בן עיישה.

י"ו לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

אומר הזוהר הקדוש בפרשת פנחס את התשובה הידועה שכתובה הרבה בספרים: היום הראשון זה דינא קשיא והיום השני זה דינא רפיא, בלשון הזוהר הקדוש יש שתי בתי-דין קשיא ורפיא ושניהם השתכחו ביחד, הכוונה ששניהם נמצאים ביחד, יש שיתוף של שתי בתי-הדין. רבינו האר"י הקדוש מביא את דברי הזוהר ומפרש שדינא קשיא זה דין הפנימיות או דין הנשמות ודינא רפיא זה דין החיצוניות או דין העולמות. עדיין לא מובן מה ההבדל בין היום הראשון ליום השני, כי בעצם היום השני זה תקנה של רבנן כדי להקל עלינו בדין אבל מה ההקלה? מדברי הזוהר ומדברי האר"י לא מובן הלכה למעשה מה משמעות ההקלה. הרב דסלר שואל את השאלה הזאת ומתרץ ואומר פה חידוש גדול מאוד ועמוק מאוד ונפלא מאוד..

אכילה זה להפוך את הדבר למהות אחרת

שנעבוד אותו בפנימיות הקב"ה רוצה שכל יהודי יעבוד אותו בפנימיות רק שאי אפשר בלי הצדיק לכן זה היסוד של הדינא רפיא שזה היום השני של ר"ה, ובאמת רבינו אומר בליקוטי מוהר"ן בתורה קכ"ט: גם אם קשה לאדם לעבוד את הקב"ה לפי מידותיו, עצם ההתקרבות של האדם לצדיק, ע"י זה האדם יהפך להיות מהותו של הצדיק ואדם יוכל להיות ממש כפי הצדיק עצמו רבינו אומר משל: כמו שאדם אוכל ירק, על-ידי האכילה בעצם מעלים את האכילה למדרגת אדם, אכילה זה להפוך דבר למהות אחרת, מצומח לאדם - אז כשאדם מתבטל ומתקרב ורוצה להתקרב לצדיק, על-ידי זה הוא נאכל לצדיק, הכוונה שהוא נהפך להיות למהות הצדיק - בכתבי רבינו האר"י הקדוש ובפרט בשער הגלגולים רבינו האר"י הקדוש כותב שע"י שאדם רוצה לעבוד את הקב"ה ומתקרב לצדיקים האמיתיים, אז נשמת הצדיק מתעברת באדם ועל-ידי זה אדם נהפך להיות למהותו של הצדיק ..

ההתקרבות לצדיק. הרמח"ל כותב באוצרות הרמח"ל: אדם יכול להיות במדרגת משה רבינו ממש עצם ההתקרבות וההתבטלות שלו לצדיקים - זה למעשה מה שהרב דסלר כותב שכל העניין של ההתקרבות לצדיקים זה הדינא רפיא וע"י זה בעצם נפתח לנו הפתחים שאדם כבר לא יכול לעבוד את השם מצד עצמו. עכשיו הקב"ה פתח לדורות שלנו דרך וזה הסוד של הדינא רפיא, שע"י ההתבטלות לצדיק נפתח לנו כל הדרכים להגיע ליום הראשון של ר"ה.

להיות כלי לצדיק האמיתי ולתקן את העולם

אומר הרב דסלר: מי יכול לעמוד בדין כזה שדנים אותו על הנסיות הדקות שיש לו בלב ועל המחשבות שיש לו בלב, מי יכול בכלל לעמוד בדין כזה? רוב עמ"י לא יכולים לעמוד בדין כזה? אומר הרב דסלר שזה המשמעות של דינא קשיא, זה הדין האמיתי כמו שהתורה בעצם רצתה וזה היום הראשון של ר"ה שדנים את האדם בעצם על הפנימיות הלב, הנפש והמחשבה לכן רוב עמ"י לא יכול לעמוד בדין כזה קשה שנקרא דינא קשיא, אם כך מה תיקנו לנו חז"ל דינא רפיא? אומר הרב דסלר: ומכיוון שאין במעשיו לגלות את כבודו באופן ישיר, הכוונה לא יכולים לעבוד את העבודה הזאת, תוכן החיים שלנו הוא במה שאנחנו עוסקים בהכנות הנדרשות לצדיק לצורכי עבודתו, היינו שתכליתנו היא להיות כלי לצדיק האמיתי ולתקן את העולם שבו עושה הצדיק את עבודתו ועל-כן המשפט הוא לא מכון לפי מעשינו כי לפי מעשינו אין לנו זכות קיום אלא אנחנו זוכים לפי צורכי עבודת הצדיק

ובהמשך הרב דסלר אומר שכל מה שדנים אותנו זה דנים אותנו האם יש לנו זכות לשמש את הצדיק ועל זה הדין שלנו וזה דינא רפיא - כל הדינא רפיא שלא תובעים את האדם על הפנימיות של הדינא קשיא אלא בודקים האם יש לאדם זכות לשמש את הצדיק או אין לו זכות לשמש את הצדיק - זה דבר פלאי מאוד וזה חידוש עצום מאוד מה שכותב פה הרב דסלר בספר מכתב מאליהו - האדם נידון אם הוא ראוי לזכות לשמש את הצדיק, זה הלשון של הרב דסלר. אנחנו רואים שהרב דסלר הסביר לנו עכשיו הבנה חדשה מה זה דינא רפיא אבל עם כל זה, תכלית כל בריאת העולם היא שכל יהודי יעשה את העבודה הפנימית, אז אם כך זה שחז"ל מצאו לנו דרך שיהיה דינא רפיא וידונו אותנו כמה אנחנו ראויים לשמש את הצדיק, איך זה בעצם מקיים את תכלית בריאת העולם שכל יהודי יעבוד את הקב"ה באמת בפנימיות?

פירות הזה

כָּל פְּעַם שְׁחָשִׁים אֵיזוֹ תְּחוּשָׁה
קִלָּה שֶׁל גְּאוּה אוֹ הִנָּאָה
מִמַּשֶּׁהוּ שֶׁהַשִּׁגְנוֹ אוֹ הַצִּלְחָנוֹ,
הַתִּקּוֹן הוּא מִיָּד לְהַגִּיד תּוֹדָה
לֵה' יִתְבָּרֵךְ. הֲלֹךְ לָנוּ הַיּוֹם
בְּלִמּוּד תּוֹרָה? "זֶה לֹא אֲנִי,
אָבֹא, תּוֹדָה רַבָּה שֶׁהָאֶרֶץ לִי".
הַצִּלְחָתִּי לַפֶּעַל מַשֶּׁהוּ טוֹב
בְּעִבּוּדָה? "זוֹ לֹא הַחֲכָמָה שְׁלִי,
תּוֹדָה רַבָּה, אָבֹא, שֶׁעֲזָרְתָּ לִי".
וְכֹךְ עַל דְּבַר שֵׁשׁ בּו בִּרְכָה מִיָּד
לְהַפִּיךְ אֶת הַכְּבוֹד מְלָכִים לְכְבוֹד
אֱלֹקִים. וְאֵז הַבִּרְכָּה מִתְקִיֶּמֶת.
זֶה נִקְרָא לְהַפִּיךְ אֲנִי לְאִינוֹ,
לְהַעֲלוֹת אֶת הַהַצִּלְחָה לְשִׁרְשָׁהּ.

לְקַבֵּל עוֹד מִהָעוֹלָם הַזֶּה, כִּי שָׂרֵשׁ
הַגָּאוֹה הוּא תְּחוּשֶׁת חֶסְרוֹן בְּאוֹר
ה'. וְלִכּוֹן הַתּוֹדָה עַל כָּל דְּבַר מְרָאָה
לְאָדָם אֶת מָה שֵׁישׁ לוֹ, מְרָאָה לוֹ
אֶת כָּל הַפְּרִטִּים הַקְּטָנִים שֶׁקִּבֵּל
מִהֶקֶב"ה, הוֹפֵכֶת אוֹתוֹ לְאֶסִּיר
תּוֹדָה, וְאָדָם שֶׁחֵשׁ הִכָּרַת תּוֹדָה,
מִלֵּאוֹת בְּטוֹב וּבְאוֹר ה', הוּא חֵשׁ עֲנוּ
לַעֲמֵת כָּל הַחֲסִידִים שֶׁהֶקֶב"ה עוֹשֶׂה
עִמּוֹ בְּכָל רֵגַע. לִכּוֹן הַעֲצָה הָעֲקָרִית
לַעֲנוּהָ הִיא לִלְכֹּת כָּל הַיּוֹם עִם
הַתּוֹדָה, עַל כָּל דְּבַר, וּבַעֲקָר לְפָרֵט
עַל הַדְּבָרִים הַקְּטָנִים. כִּךְ מִתְגַּלֶּה
הַהֲשָׁגָה שֶׁל הֶקֶב"ה בְּכָל מְקוֹם,
זֶהוּ אוֹר שֶׁה' נוֹתֵן לִי שֶׁפַּע חֲנֻם כָּל
הַזָּמָן, וְכִךְ בָּאִים לְהַרְגִּישׁת קִטְנוּת
לַעֲמֵת גְּדֻלַּת הַבוֹרָא, וְזוֹ הַרְגָּשָׁה שֶׁל
עֵימוֹת עַל טוֹבוֹ יִתְבָּרֵךְ. כָּל זֶה לֹא
לְאֵט מְרַפָּא אֶת לֵב הָאָדָם מִתְּחוּשֶׁת
הַחֶסֶר וְהַפְּחָד, וּמִמְלֵא אוֹתוֹ שִׂמְחָה
אֲמִתִּית.

ה
שָׂרָשׁ הָעֵנֹה - תּוֹדָה

שָׂרַשׁ כָּל הַתְּקוּנִים וְכָל הַמְּדֻרָּגוֹת
בְּקִדְשָׁהּ הוּא הָעֲנוּה, הַבְּטוּל לַה'
יִתְבָּרָךְ, וְהַהֲכָרָה שֶׁשׁוּם דָּבָר לֹא
מִמֶּנִּי, הַכֹּל מִתְּנָה מֵהַקֵּב"ה. כָּכָל
שֶׁהָאָדָם זֹכֵר יוֹתֵר בְּעֲנוּה, הוּא
זֹכֵר שְׁבַת־פְּלוֹת וּבִלְמוּד הַתּוֹרָה שֶׁלוֹ
יִפְתָּח לוֹ וְהוּא יֵאָדָר לְעוֹד מִנְּשֻׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְהָאֹר הַזֶּה שֶׁהוּא מֵאִיר
לְהוֹן בְּמָקוֹם שֶׁבּוּ הוּ נִמְצָאוֹת, מִבֵּיא
לְהוֹן הָרְהוּרִי תְּשׁוּבָה, וְכֵן הוּ שְׁבוֹת
לַה' יִתְבָּרָךְ.

יָצַר הַגֹּאֲוָה זֶה הַתְּאוּהָ לְעוֹד - "וְכָל
זֶה אֵינָנוּ שׂוֹה" - אֵת זֶה אָמַר הָמוֹן
שֶׁהָיָה לוֹ אֵת כָּל הָעוֹלָם מִנֶּחֱ לִפְנֵי.
כִּי זֶה יָצַר הָרַע שְׂרוּצָה לְגַדֵּל עוֹד,

(מתוך ספרי הרה"ג עופר אה שליט"א)

מוקדש לע"נ אבידן מורי בן מלכה הי"ו
ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה.